

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

S U M A R

Noua lege a burselor și inovațiunile prevăzute de ea în materie de judecată, de d-l Stelian Popescu.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație și justiție, s. I: *Primăria București cu Moștenitorii Davila*, cu o Observație de d-l D. Alexandresco.

Curtea de apel din Iași, s. I: *Primăria urbei Iași cu Epitropia bisericeii Banu*.

Judecătoria ocolului Zeletin: *Costache Dima cu Epa-minonda Rozi*, contestație.

Bibliografii.

NOUA LEGE A BURSELOR

și

Inovațiunile prevăzute de ea în materie de judecată

În ultimele zile ale sesiunii legislative ce s'a închis de curînd, Parlamentul a avut să discute și să voteze proiectul de lege modificător al legii burselor de comerț din anul 1881.

De și din punctul de vedere al importanței ce prezintă pentru comerț această lege, este una din cele mai folositoare cari s'a votat în ultimul timp, ea a rămas aproape necunoscută de lumea ce se ocupă cu legile.

D-l G. G. Assan, președintele Camerei de comerț, un specialist în materie prin urmare, în raportul său de la Cameră, arată cari sunt numeroasele foloase ce vor decurge pentru comerț din această nouă lege. Fără a mă preocupa de importanța comercială ce prezintă legea în cestiune și care singură este suficientă pentru a o justifica, în această lege se găsesc dispozițiuni noi relative la felul judecății contestațiunilor isvorite din operațiunile de bursă, cari dau o valoare netăgăduită principiilor conținute în aceste dispozițiuni.

Nici odată ca în secolul actual, pierderea de timp n'a fost așa de mult blamată, și dacă pentru unele profesii a mai fost îngăduită, pentru comercianți ea este condamnată din toate

punctele de vedere. Felul în care este alcătuită distribuirea justiției la noi astăzi și numeroasele formalități conținute în legi pentru a asigura o mai dreaptă împărțire a ei, fac, ca timpul întrebunțat în acest scop, să fie socotit în mare parte pierdut. De aci s'a născut nevoia absolută pentru unii, și în special pentru comercianți, de a găsi o cale deosebită spre a ajunge cit mai repede la distribuirea justiției și la regularea contestațiunilor dintre ei.

În vederea acestui scop, de mai bine de trei ani, într'unul din cele mai importante centre comerciale ale țării, la Brăila, comercianții s'a asociat între ei, au înființat o cameră arbitrală și de conciliațiune, menită a judeca neînțelegerile dintre membrii asociațiunii.

Resultatele obținute în acest oraș au făcut, ca ideea să fie adoptată de toate Camerele de comerț din țară și în toate congresele lor din 1901, 1902 și 1903 au cerut pe lângă modificarea legii bursei și introducerea camerelor arbitrale și de conciliere, în locul judecății trib. ordinare. D-l Ministru al domeniilor C. I. Stoicescu ținînd compt de cerințele Camerilor de comerț, a întocmit noua lege a burselor după care judecarea contestațiunilor isvorînd din operațiuni de bursă, este dată la oameni speciali, recrutați prin tragere de sorți dintre membrii corporațiunii bursei.

Operațiunile de bursă, sunt din acelea cari, nu pot suferi întârziere și ori-ce diferend ivit cu ocaziunea unei astfel de operațiuni, dacă nu se poate tranșa repede, zădărnicește pentru multă vreme planurile părților, cari sunt silite să recurgă la calea lungă și costisitoare a procedurii ordinare. «*Cel mai însemnat avantajii ce trebuie să ofere bursa comercianților*, zice d-l G. G. Assan în raportul său, *este fără îndoială siguranța executării operațiunilor angajate*». Acest avantaj pînă acum lipsea cu totul, din cauza procedurii de urmat în cas de judecată.

Prin noua lege, procedura de urmat în cas de

contestațiune isvorită din operațiunile de bursă, este cit se poate de simplă și necostisitoare oricare ar fi valoarea litigiului dintre părțile interesate.

În ce constă această judecată înaintea Camerilor arbitrale prevăzute de legea burselor și procedura de urmat înaintea lor, cred că nu pot mai bine arăta de cit reproducând cite-va linii din expunerea de motive cu care d-l Ministru C. I. Stoicescu și presintă proiectul său Corpurilor legiuitoare :

«Camera arbitrală și de conciliațiune, zice d-sa, va judeca contestațiunile isvorind din afaceri de bursă fie între mijlocitori, fie între aceștia cu clienții lor, fie între clienții mijlocitorilor, pentru operațiunile înregistrate în actele și registrele bursei. Această cameră arbitrală și de conciliațiune se compune din trei membri din care unul este Președintele Camerei de comerț și ceilalți doi sunt trași la sorți din tabloul membrilor bursei, ori de cite ori este nevoie a se judeca o afacere de bursă între membrii corporațiunei, cari nu vor fi convenit în scris a urma altă cale de judecată.

«Procedura înaintea camerei este foarte simplă: se introduce înaintea președintelui comitetului bursei cererea reclamantului, însoțită de atâtea copii cîte sunt părțile chemate în judecată. În ziua fixată pentru judecată, care nu poate fi mai departe de 8 zile, părțile se prezintă în persoană; numai cele domiciliat în afară de reședința bursei, vor putea fi înlocuite printr'un mandatar ales dintre membrii corporațiunei. Se face mai întii o tentativă de conciliere și dacă părțile nu se împacă, se procedează de îndată la judecare.

«Părțile și prezintă apărarea lor prin memorii scrise; explicații orale nu se pot da de cit în mod sumar și numai cînd camera va cere. Hotărârile nu sunt susceptibile nici de opoziție, nici de apel, ci numai de recurs, care se va face înaintea Curței de apel din circumscripția căreia aparține bursa. Curtea judecă cu precădere, în termen de 5 zile, ca instanță de casare pentru violare de lege și abus de putere. Executarea se face în 48 ore de la pronunțare, cînd părțile au fost față, sau de la comunicare, în cas de lipsă. Executarea va putea fi suspendată, depunind o cautiune al cărui quantum se fixează de comitetul bursei, care se pronunță suveran asupra suspendărei».

O primă și importantă inovațiune, găsim în dispozițiunea după care judecata contestațiunei se face după acte și memorii scrise prezentate de părțile interesate și numai în mod excepțional, dacă arbitrii nu sînt destul de luminați pot cere

părților explicațiuni sumare asupra afacerii în contestațiune. Cu această dispoziție de lege pentru prima oară se introduce la noi, *de fapt*, procedura scrisă înaintea instanței de judecată, spre deosebire de procedura orală prevăzută de procedura civilă și care la instanțele ordinare este regula (art. 95 Pr. civ.) cea scrisă existind numai ca o excepțiune, dacă se poate numi ast-fel, cînd părțile depun concluzii scrise după desbateri (art. 98 Proc. civilă).

Am zis *de fapt*, căci o încercare de acest fel s'a făcut și în anul 1901, cînd tot actualul Ministru al Domeniilor d-l C. I. Stoicescu, pe atunci Ministru de justiție, studiind chestiunea modificărilor de adus noului Cod de procedură civilă, în proiectul de lege alcătuit și care din nefericire a rămas în cartoanele Ministerului de Justiție, la art. 34 a prevăzut exact acelaș lucru ca și în legea burselor, adică obligația impusă părților de a prezenta memoriile scrise detaliate și documentate înainte de începerea desbaterilor orale. În expunerea de motive ce însoțește acest proiect, se face o magistrală documentare a inovațiunei ce se presupunea și care n'a avut norocul să vadă lumina zilei. Importanța acestei inovațiuni nu poate scăpa nimănui din aceea cari trăesc în cercul instanțelor judecătorești și cari ar dori să vază introdusă cit mai repede o modificare de acest fel, procedurii civile ordinare.

În Franța, procedura numai scrisă este de foarte multă vreme introdusă și în cele mai multe cazuri combinată cu cea orală aduce reale foloase justițiabililor; aci, aproape toate măsurile preparatorii și probatorii se desbat și se hotărăsc în scris de reprezentanții părților, așa ziși avoués, înainte de aducerea afacerilor la ședința publică cînd se fac desbateri orale, tocmai asupra actelor și probelor deja adunate. Codul de procedură al Imperiului German, de asemenea autoriză darea de memorii înaintea desbaterilor. Asemeni dispozițiuni găsim și la Italieni și Belgieni.

După procedura noastră civilă, o afacere pînă să fie în stare de a se judeca, are un număr nesfîrșit de aminări, cauzate în mare parte de chiar părțile interesate, cari prezintă neconținut procesul spre judecare și numai în cursul desbaterilor orale și în fond ved, că le lipsesc acte, probe, etc., atunci sunt silite a cere ele înșe-le aminări, pe cari judecătorii ne putîndu-le refuza—in virtutea dreptului ce au părțile de a se apăra și de a și prezenta această apărare așa cum o găsesc ele mai bine—trebuie să le acorde.

Aceste nesfîrșite aminări, datorite procedurii pe cari o urmează părțile pentru a și stabili dreptul lor, sunt cauza pentru care se aduce magistraturii și distribuirei ordinare a jus-

tiției, atitea învinuirii. Dacă părțile ar fi obligate să-și adune și propune toate mijloacele doveditoare a acțiunii, înainte de începerea discuțiunii publice, dacă aceste probe ar fi desbătute, ca la Francezi, între avocații lor, dacă judecătorilor s'ar da la dispoziție o sancțiune oarecare, contra părților nediligente, cum ar fi de exemplu dreptul de a scoate după rol pentru un timp determinat orî-ce afacere adusă în desbatere și care ar trebui să se amine pentru complectarea probei reclamantului, cînd această probă 'i era în putință de a o face, fără să vie la ședința publică să o ceară—atunci învinuirile aduse Justiției ordinare în privința încetinele sale, ar dispărea, atunci, tribunalele nu ar mai fi încărcate cu atitea procese, care deși la ordinea zilei, de cele mai multe ori nu ajung să se judece de cit după ani de zile de aminări pentru complectarea probei; atunci nu s'ar mai pierde judecătorilor în ședința publică atita timp, pentru ca, după ore întregi de atențiune încordată să vază că părțile cer aminarea pentru comunicare de acte sau mai știu ce alt motiv fără mare însemnătate; atunci, părțile împriinate chiar, nu ar mai pierde timpul cu venirea zadarnică la atitea sorociri pînă ajung de se judecă și nu ar mai avea ocaziunea de a se plînge de încelîneala și perderea reală de vreme pînă la căpătarea sentinței, poate de multe ori nu tocmai după placul lor.

Timpul pierdut ast-fel, și judecătorii, și împriinații l'ar putea întrebuița alt-fel spre binele și al lor și al familiilor lor.

Iată pentru ce, zic, că introducerea la bursele de comerț a procedurii scrise, ca regulă și lăsarea celei orale ca excepțiune, este de o importanță ce nu poate scăpa nimănui și care ar trebui cit mai repede introdusă și în procedura ordinară, bine înțeles cu modificările și adoptările ce comportă o asemenea inovațiune în procedura ordinară.

Ca o a doua inovațiune în această lege specială, găsim reprezentarea părților împriinate, în cas de lipsă sau imposibilitate de a veni prin mandatarii luați numai din membrii corporațiunii, cu alte cuvinte oamenii de lege, avocații au fost excluși de la putința de a apăra pe părțile împriinate. Motivul acestei excluziuni a fost dat în specializarea afacerilor de bursă și în cunoașterea amănunțită a usurilor acestor operațiuni, numai de oamenii de meserie.

De o însemnătate mare este și dispoziția prevăzută de art. 57 al legii, după care pronunțarea hotărîrii nu se poate amîna de cit motivat pentru 48 ore sub pedeapsă de nulitate a hotărîrii. Această dispoziție de alt-fel face parte din

sistemul adoptat de a se avea o cit mai repede judecată asupra contestațiunii ivite.

Drept o a treia și importantă inovațiune o găsim în felul executării sentințelor. Nimic din ceea ce se face pe calea ordinară, nici formalități, nici somațiunea, nici străgăniri. Sentința prevede și modul executării operațiunii în litigiu și partea interesată nu are de cit să adreseze Președintelui corporațiunii bursei, o cerere pentru ca în 48 ore de la pronunțarea hotărîrii, operațiunea să se execute.

Singură cale de reformare contra acestei deciziuni este recursul la Curtea de apel, dar el nu poate împedica executarea de cit dacă se dă o cautiune în efecte garantate de stat și dacă comitetul bursei admite cererea de suspendare. Pentru executare nu este nevoie nici de formulă executorie, nici de timbre, nici de portărei, nici de termene care ar întirzia soluția afacerii; mijlocitorii oficiali de pe lingă fie-care bursă primesc ordinul și execută imediat hotărîrea camerei arbitrale ce condamnă la executarea operațiunii în litigiu.

Nu mai cînd în hotărîre se va fi prevăzut daune interese, sau cînd partea va pretinde cheltuelile de judecată și diferențele rezultate din operațiunea executată, se va face executarea prin agenți ordinari de urmărire, adică prin portărei; dar și în acest cas, nu este nevoie de investirea hotărîrii cu titlu executoriu. Adresa Președintelui comitetului bursei, către corpul de portărei este de ajuns pentru ca executarea să se facă. Cînd contestațiunea a ajuns la Curtea de apel, prin recursul uneia din părțile interesate, judecata nu îmbracă procedura ordinară, ci se face tot după acte și memorii scrise și numai excepțional se vor cere părților explicații orale sumare.

În resumat, principiile noi, în materie de judecată realizate prin legea burselor, constau în *judecarea prin semenți*; cu *memorii scrise* în locul desbaterilor orale de multe ori lungi și infructuoase; în termene foarte scurte și în promptitudinea executării.

Stelian Popescu
Magistrat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 12 Martie 1904

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Primăria București cu Moștenitorii Davila

Daune cominatorii. — Scopul în care se acordă de justiție.—Condamnare cominatorie.—Fixarea ei definitivă.— Dacă prin această condamnare se aduce vre-o restrîngere la libertatea debitorului.—Dreptul său de a usa de mijloacele de apărare juste și raționale.—(Art. 1069, 1075, 1081 și 1084 din C. civ.)

1) *Daunele cominatorii, adică date în scop de a constrînge pe partea condamnată să se conforme ordinului justiției, se dau în prevederea unei eventuale rezistențe din partea celui condamnat.*

2) *O condamnațiune cominatorie coprinzând în sine rezerve pentru judecătorul fondului de a fixa daunele în mod definitiv, numai când rezistența a încetat, apreciind atunci întru cât întârzierea adusă execuțiunii a fost, sau nu, păgubitoare, nu se poate zice că prin ea s'a adus o restrîngere la libertatea debitorului, de vreme ce acesta nu este împedecat de a usa de mijloacele de apărare care sunt juste și raționale.*

Decisiunea 142/904.—Respins, în urma unei divergențe, recursul făcut de Primăria com. București contra decisiunii Curții de apel din Craiova, s. I cu No. 70/903, dată în proces cu moștenitorii Davila.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte Gr. Lahovari;

Pe d-l Em. Dan în desvoltarea motivelor de casare rămase în divergență;

Pe d-l Rosenthal în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

„Rea aplicațiune a art. 1069, 1075, 1081 și 1084 C. civ., exces de putere și nemotivare. Curtea de apel condamnând pe Primărie la plata unei clause penale de 200 lei pe fie-care zi de întârziere, fără a justifica cauza acestei obligațiuni și înainte ca hotărîrea sa să fi rămas definitivă, nu numai pronunță o hotărîre nemotivată, dar violează citatele texte de lege și comite un adevărat exces de putere, suprimând în același timp dreptul Primăriei de a se apăra până la sfârșit contra pretențiunilor formulate contra sa.

„Rea aplicațiune și violarea art. 1075 și 1084 Cod civ. și exces de putere.

„Curtea de apel condamnând pe comună la 200 lei pe zi de întârziere, numai ca mijloc de constrîngere pentru Primărie ca să se conformeze decisiunii Curții, — cum zice în decizia sa, — violează și aplică rău legea, care nu acordă instanțelor judecătorești dreptul de a constrînge pe părți la îndeplinirea obligațiunilor lor.

Această constrîngere este în realitate o pedeapsă pe care judecătorul nu are drept să o edicteze, fiind că nu este prevăzută de nici un text de lege.

„Curtea comite în același timp un exces de putere cu atât mai manifest cu cât această măsură de constrîngere o aplică unei autorități care, conform legilor sale organice, este singură în drept a acorda autorisări pentru deschideri de strade.

Văzînd decisiunea Curții din Craiova, s. I cu No. 70/903, atacată prin recursul de față, precum și decisiunea acestei înalte Curții cu No. 94/904, prin care s'a respins ca neîntemeiate toate cele-l'alte mijloace de casare invocate de Primărie, și s'a declarat divergență asupra celor mai sus arătate;

Avînd în vedere că Curtea, prin decisiunea atacată, impune Primăriei obligațiunea ca în termen de 30 zile să dea apelanților autorisațiunea de a parcela un teren al lor, condamnând-o tot-odată pentru cazul când nu va îndeplini această obligațiune, în termenul prevăzut, să plătească ca daune interesé câte două sute lei pe fie care zi de întârziere;

Considerînd că aceste daune, după cum rezultă din dispozitivul decisiunii, lămurit prin considerentele ei, fiind cominatorii, adică în scop de a constrînge pe Primărie ca să se conforme ordinului justiției, ele sunt îndestul motivate prin prevederea unei eventuale rezistențe din partea celui condamnat;

Considerînd că o condamnațiune cominatorie coprin-

zînd în sine rezerve pentru judecătorul fondului de a fixa daunele în mod definitiv, numai când rezistența a încetat, apreciind atunci întru cât întârzierea adusă execuțiunii a fost sau nu păgubitoare, nu se poate zice că prin ea s'a adus o restrîngere la libertatea debitorului, de vreme ce acesta nu e împedecat de a usa de mijloacele de apărare care sunt juste și raționale;

Considerînd că modul cum a judecat Curtea departe de a viola articolele de lege citate în mijlocul de casare a făcut o dreaptă și justă aplicațiune a lor;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Observație. — Daunele interese presupunînd o pagubă actuală adusă creditorului prin neexecutarea sau executarea tardivă a obligații debitorului, chestiunea este de a se ști dacă tribunalele sunt în drept de a aloca creditorului daune viitoare pentru fie-care și de întârziere adusă în executarea obligații. Doctrina și jurisprudența le concedă această facultate, sub condiția însă de a constata în decisiile lor greșala debitorului și de a evalua prejudiciul viitor. Trebuie, deci, ca în momentul pronunțării hotărîrei, judecătorii să aibă elementele necesare pentru a putea de mai înainte hotărî cîtîimea daunelor viitoare. Lucrurile se petrec în modul următor, în practică: Tribunalele fixează un termen în lăuntrul căruia debitorul este ținut a'și îndeplini obligația sa, condamnându-l, la caz de neexecutare, la o sumă de bani drept daune pentru fie-care și de întârziere. În asemenea caz, cîtîimea daunelor fiind apreciată și fixată într'un mod absolut și irevocabil, judecătorii nu mai pot reveni asupra hotărîrei lor.

Dar dacă se concedă tribunalelor dreptul de a evalua, după elementele ce posed, daunele viitoare ce debitorul va aduce creditorului prin executarea tardivă a obligații sale, condamnându-l a plăti o sumă determinată pentru fie-care și de întârziere, până la aducerea ei la îndeplinire, doctrina le tăgăduște, și cu drept cuvînt, dreptul de a constrînge pe debitor la îndeplinirea obligației sale, prin condamnare la daune, fie că această obligație consistă în a da sau în a face, pentru că căile de executare și de constrîngere la care este permis de a recurge, trebuie să fie anume determinate de lege, și nicăiri legiuitorul n'a în-cuviințat condamnarea la daune ca un mijloc de coercițiune. Cu-toate-acestea, chestiunea este foarte controversată ⁽¹⁾, și jurisprudența străină și romînă se pronunță în sens contrar, punîndu-se mai presus de cit legea, și aplicînd o pedeapsă arbitrară, care nu emană de la legiuitor. De aceea, această jurisprudență este cu drept cuvînt criticată de Alex. Degré ⁽²⁾.

Berlin, 10 Maiu 1904.

D. Alexandresco

(1) Veți elementele acestei controverse în t. VI a Coment. noastre, p. 335, text și nota 3.

(2) Veți *Dreptul* din 1897, No. 30.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția I

Audiența de la 20 Noembrie 1902

Președenția D-lui I. TH. BURADA, Prim-Președinte

Primăria urbei Iași cu Epitropia bisericii Banu

Decisiune civilă No. 55

Prescripție.—De când curge.—Acțiune născută.—Momentul leziunii.—Intreruperea prescripției.—Intreruperea naturală.—Intrerupere civilă.

Acțiune în revendicare.—Prescrierea statornicită de Codul Calimach.—(Art. 949 C. Calimach).

Deosebire între dreptul roman și Codul Calimach.—Perdere dreptului de proprietate prin usucapiune iar nu numai prin neîntrebuințare.—(Art. 1923, 1924, 1931—1936 C. Calimach).

Lucruri bisericești.—Usucaparea lor prin 40 de ani.—(Art. 1936 C. Calimach.—Nov. lui Justinian 111 și 131).

Sensul cuvintelor acțiune sau drit și jalbă.—Terminologie din dreptul roman.

Stăpânitor de rea credință.—(Art. 425 C. Calimach).

Plantațiuni făcute cu rea credință pe loc străin.—Perdere cheltuelilor făcute.—Restabilirea lucrului în starea de mai înainte.—(Art. 563, 567 comb. cu art. 1392 și urm. C. Calimach).

Paguba ce se poate pricinui cui-va.—Imediată sau indirectă (lipsa de câștig).—(Art. 1723 C. Calimach).

Prescrierea jalbei pentru despăgubire.—Treți ani.—(Art. 1960 C. Calimach).

1. Pentru ca prescripția să curgă se cere ca acțiunea să fie născută, și acțiunea se naște numai din momentul leziunii.

2. Prescripția se întrerupe în două moduri: natural când leziunea care a dat loc acțiunii a încetat, și civil, când părătul recunoaște dreptul reclamantului.

3. După art. 1949 din Codul Calimach, acțiunea în revendicare se stinge prin prescripția de 3, 6, 10, 20, 30 și 40 de ani, după deosebirea obiectului și stăpânirea alt-cuiva.

Acest text, trimețând la §§ 1923, 1924, 1931—1936, a voit, cu deosebire de ceea-ce se întemplă în dreptul roman, unde acțiunea în revendicare se prescrie fără usucapiune din partea excipientului, să stabilească că dreptul de proprietate nu se pierde prin neîntrebuințare, ci numai prin câștigarea dreptului de către o altă persoană, care ar fi posedat lucrul tot timpul cerut și în condițiile prescise de lege, adică care l-ar fi usucapiat.

4. După § 1936 din acest Cod, lucrurile bisericești se dobândesc prin usucapiune în termen de 40 de ani, dispoziție imprumutată de la Novelele lui Justinian 111 și 131.

5. În privința terminologiei, Codul Calimach urmează foarte adese ori dreptul roman, după care cuvântul actio (sau drit) se întrebuințează când este vorba de acțiuni personale, iar petitio (jalbă), când este vorba de acțiuni reale.

6. După art. 425 din Codul Calimach, cu rea credință stăpânitor este acela carele știe, sau din împrejurări trebuie să prepue că lucrul ce-l are în stăpânirea sa se cuvine altuia.

7. După art. 563 și 567 combinate cu art. 1392 urm. din Codul Calimach, posesorul care, cu rea credință, a făcut plantațiuni pe locul altuia, fiind asimilat unui cărmnitor a trebuințelor străine fără voea proprietarului, trebuie să peardă cheltuelile făcute cu acele plantațiuni, restabilind lucrul în starea de mai înainte.

8. După art. 1723 din Codul Calimach, paguba ce se poate pricinui cui-va este imediată sau indirectă; cea imediată este cea pricinuită la averea, driturile sau persoana cui-va; iar cea indirectă consistă în lipsa câștigului a-celuia care este cu puțință să-l nădăjduiască cine-va.

9. După art. 1960 din același Cod, ori-ce jalbă pentru despăgubire se stinge după trei ani, socotindu-se acest termen din vremea de când paguba a fost cunoscută păgubașului.

Curtea deliberând, și

Având în vedere apelurile interjectate de către Primăria urbei Iași și de către Epitropia bisericii tuturor

sfinților din Iași pronumită Banu, contra sentinței Trib. Iași, secțiunea II, No. 242 din 20 Noembrie 1886, prin care Primăria urbei Iași este condamnată să restituie bisericii Banu, locul pe care actualmente se află sădită așa numita grădina Primăriei, cu scăderea locului cumpărat de Primăria Iași de la Comisul Iordache Coroî, se respinge cererea de daune și de restituire a valorii materialului caselor ce se află pe acel loc, se respinge cererea reconvențională a Primăriei de a se condamna pe Epitropia bisericii Banu, a plăti comunei suma de opt-zeci mii lei despăgubiri pentru plantațiunile sădite de Primărie pe acel teren, precum și cererea în garanție formulată de Primărie, în contra Statului;

Având în vedere că, precum a fost formulată reclamațiunea bisericii Banu la prima instanță, și discutată dinaintea tribunalului, obiectul acțiunii sale este revendicarea locului pe care este sădită grădina zisă a Primăriei, condemnarea Ministerului de interne și a Primăriei să plătească Epitropiei bisericii suma de 297780 lei, folosul ce ar fi putut avea Epitropia, dacă logofătul Conaki nu ar fi fost împedecat prin fapta ilegală a Ministerului și a Eforiei orașului Iași, de a zidi în primă-vara anului 1846, binalele ce-și luase angajamentul de a construi pe locul bisericii, folos ce ar fi consistat din venitul acelor binale, de la 26 Octombrie 1847, când se presupune că acele binale ar fi putut fi gata, și până la 1872 când moștenitorii defunctului Conaki, au fost condamnați de a plăti Epitropiei bisericii, valoarea acelor binale, 20000 lei, cu a lor procent până la numărătoare, reprezentând valoarea materialului caselor dărâmate ce se găseau pe locul bisericii, și cheltueli de judecată;

Având în vedere că Primăria nu contestă dreptul de proprietate ce ar fi avut biserica asupra locului în litigiu înainte de 1846, drept ce rezultă din testamentul lui Luca, fiul preotului Ioan Banu, și care drept asupra acestui loc este stabilit cu prisosință din zapisele și documentele înfățișate de Epitropia bisericii, și a căror vechime se urcă până la anul 1645;

Având în vedere, că împrejurările în urma cărora biserica Banu a pierdut posesiunea acestui loc, și care au pus-o în situațiune a intenta acțiunea de față sunt următoarele:

Încă din anul 1841, departamentul din lăuntru a Moldovei, dăduse în dezbaterile obștești obișnuite adunări, un proiect pentru locurile ce se socoteau potrivite a sluji de piețe publice, proiect prin care se înseamnă între altele, și un loc ce este în preajma bisericii Banului, peste drum de Ulița mare, lângă casele Spătarului Mihalachi Cantacuzen-Pășcanu, loc ce se recunoștea a fi proprietatea numitei biserici.

La anul 1846, departamentul din lăuntru, prin ordinul No. 3515 din 18 Februarie, face cunoscut Eforiei orașului Iași, că acel departament având în privire nevoia pe care o simte orașul de a avea o piață publică, prin anaforoa No. 3089 a supus socotința sa Domnului stăpânitor, ca pe temelul art. 73 secț. III din Regulamentul organic, să se exproprieze locul bisericii Banu de peste drum de cea biserică, pentru acest sfârșit, cu îndatorire pentru Eforie ca să plătească drept despăgubire câte una sută galbeni pe an bisericii, și ca biserica să-și ea materialul caselor de pe acel loc ce urmează să se dărâme.

În contra acestei procedări, biserica nu a contenit nici un moment de a reclama atât la Domn cât și la Mitropolit, așa în cât la 1853, Domnul trimite jalba din nou în cercetarea și judecarea Divanului obștesc, care prin anaforoa No. 41 din 5 Iulie acel an, întărită de Domn, dispune ca locul să se întoarcă bisericii, și această hotărâre se aduce la îndeplinire prin adresa din 8 August 1853.

Prin Presedintele sfatului municipal se face cunoscut Epitropiei bisericii că medianul de la locul bisericii pentru care statul plătea una sută galbeni bezman pe

an spre a sluji de piață publică, s'a desființat și locul a rămas tot al bisericeii ;

Având în vedere că aceste dovezi, rezultând din anafora din 1853, mai sunt confirmate prin o sumă de alte acte între care cele mai însemnate sunt : Declararea logofătului Conaki din 5 Februarie 1841, confirmată la 1845, și prin care arată că, aflând că locul de peste uliță de biserică Banului proprietatea bisericeii s'a hotărât pentru a se lua de piață publică, se obligă printr-o scrisoare către Mitropolit ca în termen de doi ani să zidească binale pe acel loc al bisericeii. Adresa Mitropolitului din 1841 către poporâni bisericeii Banu, prin care le face cunoscut despre numirea logofătului Conaki ca epitrop, în vederea binalelor ce s'a îndatorat a clădi pe locul bisericeii.

Adresa Căminarului Filip Scorțescu, epitropul bisericeii, din 1864 către Eforia orășenească, pentru orânduina arhitectului pentru a se putea începe temelia binalelor pe locul bisericeii. Intâmpinarea Mitropolitului din 27 Februarie 1846 prin care protestează în contra hotărârii departamentului de a lua locul bisericeii pentru piață ;

Considerând că pe lângă toate aceste, Eforia orășenească a recunoscut dreptul bisericeii asupra locului în litigiu, prin faptul că a plătit câte una sută galbeni pe an.

La 1864—1865 Primăria orașului Iași, plantează grădina și din acel moment pune din nou stăpânire de fapt asupra acelui loc.

Având în vedere că Primăria fără a contesta dreptul de proprietate a bisericeii asupra acestui loc, susține că de oare-ce prin reclamațiune se zice că baza acestei acțiuni este hotărârea Divanului din 1853, apoi, acuma ar fi vorba de executarea acelei hotărâri ; că de atunci până la 11 Noembrie 1885, data reclamațiunii, fiind trecuți trei-zeci de ani, conform p. 1943 din Codul Calimach, și potrivit art. 404 din Proc. civilă, hotărârea prin neaducerea ei la îndeplinire, în curs de mai bine de 30 ani, a pierdut caracterul și efectele sale juridice, și prin urmare s'a desființat ;

Având în vedere că nu se cere de către Epitropia bisericeii Banu executarea anaforei din 1853, care, precum rezultă prin adresa Eforiei No. 1234, din 8 August 1853, a și fost executată, dar s'a intentat o acțiune în revendicare contra Primăriei, sprijinită și pe zisa anafora ; că prin urmare, este fără interes a se discuta dacă acea anafora este sau nu prescrisă ;

Având în vedere că Primăria susține că chiar dacă obiectul reclamațiunii bisericeii ar fi o acțiune în revendicare, totuși această acțiune este prescrisă prin neîntrebuințare în curs de 30 ani, adică de la 1853 până la 1885, data reclamațiunii ;

Având în vedere, în fapt, că Epitropia bisericeii Banu, susține că prescripțiunea nu poate să aibă alt punct de plecare de cât anul 1864—65 când Primăria a uzurpat locul sădind grădina ; căci, la 1853, Eforia a executat anaforaua și a încetat de a mai poseda locul în litigiu ;

Având în vedere adresa Primăriei No. 1234 din 8 August 1853, adresa departamentului din lăuntru No. 310 din 8 Ianuarie 1855 către Epitropia Banu și anaforaua departamentului din lăuntru și a divanului tot la 1855, din care se recunoaște că nu se mai plătește besmanul de 100 galbeni de cât până la 8 August 1853 ; căci, de la acea epocă, a trecut locul la Epitropie, executându-se anaforaua din 1853 ;

Cosiderând că Primăria invoacă ca o dovadă că Epitropia nu intrase în stăpânirea locului, petițiunea preotului Mârzescu din 1855 către departamentul din lăuntru, care cere să i se plătească besmanul, fiind că nu are locul în stăpânire ;

Având în vedere că din actele menționate mai sus rezultă că, dacă la 1855, făcea cineva acte de stăpânire asupra locului, nu era Eforia, ci departamentul lucrărilor publice care făcuse pe acel loc, un depozit de peatră ; că chiar în adresa No. 310 a departamentului

din lăuntru către Epitropie se spune că Eforia nu are nimica de plătit de la 1853 de când s'a executat anaforaua, desființându-se piața ;

Considerând că pentru ca să curgă prescripțiunea, se cere ca acțiunea să fie născută, și acțiunea se naște numai din momentul leziunii ; că, ast-fel, nefiind dovedit în fapt că leziunea Epitropiei datează de la 1853, nu se poate lua acel an ca punct de plecare a prescripțiunii acțiunii.

Presupunându-se, însă, că ar fi stabilit în fapt, că stăpânirea Primăriei datează de la 1853, rămâne a se vedea dacă, conform dispozițiunilor din legiuirea lui Calimach acea prescripțiune este îndeplinită, adică dacă se poate să se prescrie acțiunea în revendicare, fără usucapiune din partea celui care opune această excepțiune.

Codul Calimach prin art. 1949 prevede că acțiunea în revendicare se stinge prin prescripțiunea de trei, șase, zece, două-zeci, trei-zeci sau patru-zeci ani, după deosebirea obiectului și a stăpânirii altui cui-va, trimițând la § 1923, 1924, 1931—1936. a voit să recunoască că dreptul de proprietate nu se pierde prin neîntrebuințare ; nu se pierde de cât prin câștigarea dreptului de către o altă persoană care ar fi posedat lucrul, timpul cerut, și în condițiunile cerute de lege, adică care ar fi uzucapiat lucrul.

Codul Calimach, a părăsit dreptul roman care admitea prescripțiunea acțiunii în revendicare, fără uzucapiune din partea excipientului.

Această novațiune a legiuitorului Calimach rezultă în mod categoric, din faptul că în textul citatului § 1949 trimite la §§ 1923, 1924, 1931—1938, care fie care prevede termenele în care se dobîndeste prin uzucapiune diferite lucruri după distincțiile cuprinse în acele paragrafe ;

Considerând că prin § 1936 se hotărâște că lucrurile bisericești se dobîndesc prin uzucapiune în termen de 40 ani ;

Având în vedere că se susține de către reprezentantul Primăriei că în § 1949 din Cod Calimach, se vorbește de prescripțiunea jalbei de reclamare a proprietății ; că, prin jalba de reclamare înțelegându-se instanța legală, numai această instanță s'ar prescrie prin termenele prevăzute în acel §, iar acțiunea sau dritul s'ar prescrie conform § 1943 ;

Având în vedere că între cuvintele jalbă de reclamare a proprietății, și drit și acțiune poate nu există nici o deosebire, mai întâi fiind-că înainte jalba se întrebuițase pentru acțiune în mai multe § din C. Calimach precum în § 1955, 1956, 1960, 1961 ; dacă vom ținea samă că în privința terminologiei Codul Calimach urmează foarte adeseori dreptul roman, după care cuvântul *actio* (sau drit) se întrebuița când era vorba de acțiuni personale, și *petitio* (jalbă) când era vorba de acțiuni reale ; căci, în adevăr iată ce găsim în Lig 178 § 2. D. de verb. signif. 50, 16 :

Actiones verbum et speciale est et generale : nam omnes actio dicitur sive in personam, sive in rem sit petitio. Sed plerumque actiones personales solemns dicese ; petitiones autem verbo in rem significari videtur.

Având în vedere că dacă ar putea să rămăe vre-o îndoială în privința interpretării și a înțelesului art. 1949, atunci ar trebui să ne referim la dreptul roman, unde găsim novelele 111 și 131 a le lui Justinian, care prevăd pentru stingerea acțiunilor aparținând bisericilor termenul de 40 ani.

Pe lângă toate aceste mai având în vedere că ori cum s'ar interpreta art. 1949 Cod. Calimach, totuși prescripțiunea acțiunii nu poate fi opusă Epitropiei bisericeii Banu ; căci, ea este întreruptă prin faptul că Primăria la 1870 și 1873 cu ocaziunea procesului intentat moștenitorilor lui Conaki, face cunoscut Bisericeii că recunoaște că prin înființarea grădinei pe locul bisericeii nu a căutat a lovi cătuși de puțin drepturile bisericeii, ci din contră, votul consiliului este că dacă are a se clădi

pe acest loc binale care sunt obligați erezii Conaki, Primăria va pune imediat locul la dispoziție;

Considerând că prescripțiunea se întrerupe: natural când leziunea care a dat naștere acțiunii a încetat și civil când pârâțul recunoaște dreptul reclamantului cum se întâmplă în specie;

Având în vedere cererea reconvențională făcută de Primărie, prin care reclamă condamnarea Epitropiei bisericești la plata sumei de 80.000 lei pentru plantațiunile ce au fost făcute pe terenul în litigiu;

Având în vedere că aceste plantațiuni, după cum rezultă din desbateri, fiind făcute în anii 1864—65 înainte de promulgarea Cod. civil, trebuie să avem în vedere în această privință dispozițiunile Codului Calimach;

Considerând că, conform § 425 C. Calimach, Primăria sădind grădina era de rea credință; căci nu numai că erau împrejurări din care putea să presupuie că locul ce l' a luase în stăpânire se cuvenea bisericești, dar trebuia să aibă completă cunoștință despre aceasta, fiindcă însăși ea l' a restituit bisericești la anul 1853;

Considerând că odată stabilit că Primăria a posedat de rea credință, este loc de a se face aplicațiunea § 563 combinat cu § 567 Cod. Calimach, după care posesorul de rea credință este asimilat unui cârmuitor a trebuințelor străine fără voia proprietarului, și ca atare trebuie să piardă cheltuelile făcute cu plantațiunile; fiind că aceste plantațiuni nu folosec bisericești, Primăria este datoare să restabilească lucrurile în starea de mai înainte, (§ 1392 și urm. Cod. Calimach); că, prin urmare, acțiunea reconvențională nu este întemeiată și Primăria este datoare a desființa grădina; căci pe acel loc urmează să se clădească binalele a căror valoare au fost condamnați clironomi logofătului Conaki a o plăti;

Considerând că faptul că Primăria a transformat un loc de murdărie într-o grădină plăcută și spre folosința întregului oraș Iași, nu schimbă întru nimica caracterul posesiunii sale, care, după cum s' a stabilit, a fost de rea credință.

În ce privește cererea Epitropiei bisericești de a i se acorda daune din faptul că din cauza Primăriei nu s' au putut zidi binalele, de către logofătul Conaki, și ast-fel a fost privată de venitul ce ar fi putut lua de la acele clădiri;

Considerând că atare cerere reprezintă lipsa câștigului aceluia care este cu puțință să l' nădăjduiască cineva, iar nu paguba sau vătămarea pricinuită la avere, drituri sau persoana cui-va, ceea ce după § 1723 Cod. Calimach, însemnează pagubă imediată, iar nu pagubă indirectă;

Considerând că potrivit § 1960 Cod. Calimach, jalba pentru despăgubiri fără deosebire de felul pagubei se stinge după trei ani din vremea când paguba a fost cunoscută; că, în specie, trecând de mult acest termen de trei ani, acțiunea bisericești este prescrisă;

Având în vedere că din actele prezentate de reprezentantul Primăriei, se constată că, după ce casele au fost dărâmate după cererea bisericești prin arestați puși la dispoziția sa, materialul a fost primit de către slujbașii bisericești, și că, prin urmare, acțiunea din acest punct de vedere este nefondată, mai ales că conform § 1960 și 1943 Cod. Calimach, acțiunea aceasta este și prescrisă.

În privința chemării în garanție făcută de către Primărie contra Statului;

Considerând că Statul este chemat în proces pentru a răspunde față de Primărie de daunele la care aceasta ar fi condamnată către biserică;

Considerând că cererea de daune a bisericești este respinsă, acțiunea în garanție rămâne fără interes și ca atare urmează a fi și ea.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelurile, etc.

(ss) I. Th Burada, E. Doniei, M. Suțu, D. Sofian, Em. Cernătescu.

JUDECATORIA OCOLULUI ZELETIN

Audiența de la 11 Martie 1904

Costache Dima cu Epaminonda Razi, contestație

Cartea de judecată No. 85

Proba. — Cerere în justiție. — Cine trebuie să facă proba. — (Art. 1169 Cod civil).

Contestație la executare. — Motiv de contestație bazat pe achitarea datoriei. — Cine trebuie să dovedească aceasta. — Lipsa înscrisului și a poliței din posesiunea celui ce esecută. — Dacă acesta este titlu în baza căruia se esecută sau hotărîrea definitivă. — Novațiune.

1. Orî cine face o propunere în justiție trebuind să o dovedească, urmează că cel ce face o contestație la esecutarea unei hotărîri trebuie să dovedească temeinicia alegațiunii sale cum că ar fi achitat întreg debitul prevăzut în hotărîrea ce se esecută.

2. Imprejurarea că înscrisul său polița nu se mai găsește în posesiunea creditorului care esecută hotărîrea nu poate constitui o probă a liberațiunii debitorului contestator, întru cît titlul adevărat al datoriei este hotărîrea definitivă ce s' a esecută, investită cu formula esecutorie, iar nici de cum înscrisul său polița pe baza căreia s' a dat hotărîrea, căci din momentul în care s' a dat hotărîrea, această hotărîre s' a substituit în locul înscrisului său poliței, operîndu-se o novațiune prin înlocuirea titlului.

Judecătoria,

Asupra prezentei contestațiuni introduse de Costache Dima, în contra urmării silite exercitate de Epaminonda Razi, în baza cărței de judecată No. 53/902, investită cu formula esecutorie cu No. 319/903;

Având în vedere că contestatorul Costache Dima, își sprijină contestația de față pe două motive și anume: 1) neregularitatea comunicării somației, susținînd că în dovada de comunicare a somației nu se menționează că la somație s' a alăturat și titlul executor în copie, și nici nu s' a dat o altă dovadă deosebită care să constate că s' a predat debitorului și o copie de pe titlul executor, cea ce ar constitui o lipsă de formă, care ar atrage nulitatea somației, conform art. 387 și 388 Cod. proc. civ; și 2) că contestatorul C. Dima a achitat creditorului următor Epaminonda Razi, întreg debitul, în urma pronunțării hotărîrei de către judecătoria;

În ce privește primul motiv de contestație:

Având în vedere că motivul invocat este ne exact în fapt, întru cît din dosarul de urmărire se constată că s' a comunicat debitorului C. Dima odată cu somația și copie de pe titlul executor, care s' a copiat în corpul somațiunii cu No. 2392/903 a Primarului comunei Stănișești, anulându-se o coală de un leu ce s' a atașat în somație, și în josul cărei somații debitorul C. Dima a semnat că a primit un exemplar după prezenta somație;

Considerînd că susținerea contestatorului cum că în dovada de primire a somației trebuia să se facă anume mențiune că s' a primit și o copie de pe titlul executor, este neîntemeiată, întru cît rezultă învederat din dosar, cum că dovada de primire a somației s' a scris chiar în josul somației și a titlului transcris în întregime și legalizat de agentul de urmărire, în chiar corpul somației;

Că așa fiind, nu mai era nevoie a se mai da o altă dovadă deosebită pentru primirea titlului executor, așa

precum pretinde contestatorul, într-un cât nici un text de lege nu prescrie asemenea formalitate;

Că prin urmare, cerințele art. 387 și 388 Proc. civ. fiind bine îndeplinite în specie, motivul invocat devine nefondat, și cată a fi înlăturat ca atare;

In ce privește motivul al II-lea, invocat de contestator :

Având în vedere că conform art. 1169 Cod civ., oricine face o propunere în justiție trebuie să o dovedească; că prin urmare incumbă contestatorului C. Dima a proba temeinicia alegațiunii sale cum că ar fi achitat întreg debitul prevăzut în cartea de judecată ce se execută;

Având în vedere că, spre a dovedi acest lucru, contestatorul a administrat un interogator intimatului Razi, despre a le cărui răspunsuri s'a încheiat un proces-verbal a parte, aflat la dosar;

Că din răspunsurile date de d-l Razi rezultă că densusul a primit numai o parte din suma datorită în contul hotărârii și că a mai rămas a mai primi, restul datoriei, pentru care exercită urmărirea de față;

Având în vedere că contestatorul nu a mai recurs la alt mijloc de probațiune în stabilirea plății pretinse;

Că de si, contestatorul a căutat a trage, din răspunsul intimatului la interogator, conclusia cum că, de oare ce intimatul Razi nu se mai găsește în posesiunea poliței actualmente, rezultă că datoria a fost achitată totuși, această împrejurare nu poate constitui o probă a liberațiunii, într-un cât titlul adevărat al datoriei este hotărârea definitivă ce se execută, investită cu formula executorie, iar nici de cum polița pe baza căreia s'a dat hotărârea;

În adevăr, din momentul în care s'a dat hotărârea, titlul constător al datoriei nu mai este polița, ci hotărârea care s'a substituit în locul poliței, operându-se o novațiune prin înlocuirea titlului, așa că, dacă în adevăr contestatorul ar fi achitat datoria, densusul ar trebui să exhibeze azi în instanță hotărârea investită cu formula executorie, cea ce nu a putut face;

Având în vedere că, de altmintrelea contestatorul, nici măcar nu prezintă polița ce pretinde a i se fi remis de creditor, ci se mărginește numai a afirma că a desființat-o, ne mai având trebuință de densus;

Având în vedere că, ce e mai mult încă, contestatorul fiind întrebat în sedință publică asupra locului și timpului, când a achitat datoria, declară că nu 'și amintește când și unde s'a făcut această plată, fapt care este de natură a face absolut neverosimilă alegațiunea remiterii poliței;

Că, de asemenea, nu este întemeiată nici pretenția contestatorului că creditorul să prezinte polița în instanță, într-un cât nu acestuia incumbă a administra vre-o probă;

Considerând pe de altă parte că dacă în adevăr contestatorul C. Dima ar fi achitat datoria, densusul s'ar fi grăbit a obține o dovadă descărcătoare din partea creditorului Razi, sau i-ar fi cerut acestuia remiterea titlului executor; că în fine, dacă într'adevăr densusul ar fi achitat debitul în discuțiune, în urma pronunțării cărței de judecată, și înainte de a obține creditorul titlul executor, ar fi uzat de sigur de calea apelului ce îi era deschisă, spre a împedea ca hotărârea acestei judecătoria să rămână definitivă stabilind în apel faptul liberațiunii ce ar fi intervenit posterior pronunțării hotărârii primei instanțe;

Că dacă contestatorul de azi nu a uzat nici de calea apelului, apoi rezultă, de bună seamă, că faptul plății restului datoriei nu a avut loc pînă în prezent, într-un cât contestatorul n'a procurat nici o dovadă a liberațiunii sale și într-un cât titlul se găsește încă în mâinile creditorului urmăritor;

Pentru aceste motive urmează a se vedea că și motivul de al doilea al contestațiunii este nefondat, și că, prin urmare, contestația de față cată a fi respinsă ca neîntemeiată;

Pentru aceste motive, văzând și art. 1169, 1138 Cod civ. 387 și 388 și 110 Proc. civ., respinge contestația, etc.

p. Judecător (s) Remus C. Benișache.

p. grefier (s) I. Munteanu.

BIBLIOGRAFII

LEGEA TIMBRULUI, complectată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-cărui articol și cu diferite observațiuni, însoțită și de un complect INDEX ALFABETIC, de *Corneliu Botez*, judecător de sedință Trib. Botoșani. **PREȚUL 3 LEI.**

Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat, Consiliul comunal, însoțite de jurisprudența Curței de casație de d-l *G. Bădulescu*, grefier la Înalta Curte de casație. **Prețul Lei 3.**

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor **C. Nacu**, cuprinde întreaga materie dreptului civil, **Prețul** fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Cambia și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Raduanu*, avocat. **Prețul** fie cărei fascicule **Lei 1.50.**

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțita de un **Index alfabetic** complect. **Prețul 2 Lei.**

Tratat de Procedură civilă (5 vol.) de *D. Chebacpi.*

Codul Penal cuprinzând și *Codul Justiției Militare, Codul Justiției Marine* și *Codul Silvic*, adnotat cu jurisprudența motivată, precedat și de un **Index alfabetic**, de *D-nii C. Humangiu & N. M. Sotir.* **Preț 6 lei** broșat; **7 lei** legat în pânză.

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de *d-nii Cesărescu & Dan*, însoțit de un **index alfabetic** complect. **Prețul Lei 6.**

Tratat de Drept civil de d-l profesor *D. Alexandresco*. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). **Prețul 10 lei.**

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat *Const. Țicu-Ștefănescu*. **Prețul Lei 3.**

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la *Redacția acestui ziar*, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. *Taxele postale* privesc pe *cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa *d-lui Codreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

TOGE REGLEMENTARE

Pentru d-nii **ADVOCAȚI** și **magistrați**

Se găsesc de vânzare în calitate superioară

La magazinul de pălării

RUBENS

28, Calea Victoriei, 28, în fața Poliției Capitalei

D-l I. Riveanu incasatorul nostru pentru provincie, aflându-se în Moldova după incasările ziarului nostru, rugăm cu toată insistența a i se da tot concursul pentru incasarea abonamentelor datorate, care se pot achita și prin mandat postal direct, pe adresă *d-lui Codreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.